

L'ORACIÓ DEL POBRE PUJA FINS A DÉU

El diumenge 17 de novembre celebrarem la Jornada Mundial dels pobres, que va ser instituïda pel papa Francesc fa uns anys. Esta jornada constituïx una oportunitat pastoral que no cal subestimar. És una ocasió propícia per a dur a terme iniciatives que ajuden als pobres, i també per a fer costat als voluntaris que es posen a la disposició dels més necessitats per a escoltar les seues necessitats i sostindre'ls enmig de les seues dificultats. En estes últimes setmanes tenim presents de manera especial a totes aquelles persones que s'han vist afectades per les riuades que hem patit, i als milers de voluntaris que, amb una generositat que ens ha admirat a tots, s'han posat al seu servici, han escoltat els seus drames, han resat per elles, els han proporcionat els productes de primera necessitat i els han ajudat a que les seues vivendes tingueren unes mínimes condicions d'habitabilitat.

El lema d'enguany, d'acord amb este temps de preparació per al jubileu de l'any 2025, pres del llibre de l'Eclesiàstic, ens recorda que l'oració del pobre "puja fins a Déu" (Sir 21, 5). Darrere d'esta afirmació batega la convicció que els pobres ocupen un lloc privilegiat en el cor de Déu, que coneix els seus sofriments perquè és un Pare atent i sol·lícit per a tots, especialment per als marginats, els qui patixen i els oblidats. La pobresa i el sofriment que comporta no és una cosa natural i inevitable: és una conseqüència de les injustícies que hi ha en el nostre món, que tenen el seu origen en decisions humanes. La pobresa no l'ha creada Déu; la creem els hòmens. L'atenció de Déu al clam dels pobres naix del seu desig de fer-los justícia, i de que el món siga una anticipació del seu Regne.

En este any dedicat a l'oració, el papa Francesc, en el seu missatge per a esta jornada, ens convida a "fer nostra l'oració dels pobres i resar amb ells" (n. 5). Fer nostra l'oració dels pobres és escoltar la seua oració, "prenent consciència de la seua presència i la seua necessitat" (n. 7); i implica també "dur a terme iniciatives que ajuden concretament als pobres" i "reconèixer i fer costat a tants voluntaris que es dediquen amb passió als més necessitats" (n. 7), perquè l'oració ha de traduir-se en obres. Devem també orar amb els pobres: ells no sols necessiten coses, necessiten a Déu i els hem d'oferir la seua amistat, la seua benedició, la seua Paraula, la gràcia dels sacraments... Una veritable opció pels pobres ha de traduir-se en una atenció religiosa privilegiada i prioritària. Molts d'ells tenen una especial obertura a la fe i necessiten ser acompanyats en el seu camí cap a Déu. Esta jornada ens hauria de portar a realitzar algun pas perquè s'integren en les nostres comunitats.

La pobresa és també per als cristians una opció de vida. El Senyor ens convida a viure des de la humilitat, a tindre un cor disposat a reconèixer-se pobre i necessitat. Existix una correspondència entre pobresa, humilitat i confiança. Només qui es fa pobre pot entendre als pobres; només qui estima la pobresa pot estimar als pobres.

****Enrique Benavent Vidal, arquebisbe de València***